

Шестата капчица казала:

— Азъ бѣхъ сълза. Менъ ме роди човѣшката скръбъ. И никой, никой не ме е видѣлъ, освѣнъ животворното слънце. То ме дигна, когато паднахъ на земята и ми рече:

— Ти бѣ гореща, горчива и тежка, — сега ще бждешъ студена; горчивината ти ще отнема, ще те направя лека и ще те дигна въ небесата...

Въ това врѣме духна силенъ вѣтръ и шестъ капчици се търкулнаха въ морето. Една синя вълна ги прие въ прѣгръдкитѣ си, като имъ каза:

— Сега вие ще забравите, че сте били: сълза, роса, снѣгъ, блатна капчица, капчица отъ млѣко и кръвъ. Сега вие сте море — синьо, широко и дълбоко море, което крие на дъното си толкова чудеса и въ гладката повърхность на което нощемъ се огледватъ ясниѣ звѣзди!

Лжб. Бобевски.

Овчаръ.

Дайте да надуя
Свирчица си здрава,
Стадо катъ растиря
По росна морава.

И кахъри зимни
Съ нея да разсѣя,
На пролѣтъта красна
Пѣсень да запѣя.

Пѣсень за цвѣтата
Сладка, чудновата,
И ще ми приглася
Птичица крилата.

Аганцата пѣстри
Щомъ като заблѣятъ,
Забравямъ тревоги —
Грижи се пилѣятъ.

А зефири хладни
Думи отъ цафари
Далекъ ще да носятъ
При мойѣ другари.

Ц. Анчевъ.